

Arrest

nr. 238 769 van 22 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 13 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 februari 2020 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer die verklaart te heten;

Naam: T.

Voornaam: S.

Geboortedatum: 01.01.1996

Geboorteplaats: Assab
Nationaliteit: Eritrea
alias: T., S., geboren op 01.01.1982, onderdaan van Eritrea

wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum/verblijfstitel.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Op 12.02.2020 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 12 maanden met uitstel behalve de voorhechtenis door de Correctionele rechtbank van Gent voor vreemdelingen-hulp verleend, deelname aan bendevorming. Daar de administratie niet in het bezit is van het vonnis, wordt verwezen naar het aanhoudingsmandaat van 08.05.2019. Daaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen waren dat betrokkene handelingen heeft gesteld die kunnen gezien worden als deelname aan activiteiten van een criminele organisatie die zich bezighoudt met internationale mensensmokkel. Het smokkelen van mensen druist manifest in tegen de principes van de menselijke waardigheid. Mensensmokkel werkt de verdere uitbuiting van hen die op zoek zijn naar betere leefomstandigheden in de hand. In het land waar de slachtoffers uiteindelijk stranden, wacht deze mensen vaak enkel een leven in de illegaliteit en uiterste marginaliteit. Door dergelijke praktijken wordt het asiel- en vreemdelingenbeleid volledig ondergraven. Het deelnemen aan feiten van mensensmokkel getuigt dus van een criminele en gevaarlijke ingesteldheid. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene werd op 14.06.2019 gehoord door een migratiebegeleider van de DVZ en verklaarde dat hij 5 maanden voor zijn aanhouding in België aankwam; dat hij niet in het bezit is van identiteitsdocumenten; dat hij niet wil terugkeren naar zijn land van herkomst; dat hij in Italië asiel heeft aangevraagd maar dat deze negatief werd afgesloten; dat hij graag naar Groot-Brittannië wil; dat hij geen familie heeft in België of Europa. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk. Indien betrokkene naar Groot-Brittannië wil gaan, zal hij de nodige stappen moeten ondernemen om zijn verblijf te regulariseren. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in 2016 een asielaanvraag heeft ingediend in Italië. Volgens zijn verklaring werd deze negatief afgesloten. Betrokkene heeft geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Gelet op voorgaande, wordt een schending van het artikel 3 EVRM niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Ministerin zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken. 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 08.05.2019 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 12.02.2020 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 12 maanden met uitstel behalve de voorhechtenis door de Correctionele rechtbank van Gent voor vreemdelingen-hulp verleend, deelname aan bendevoorming. Daar de administratie niet in het bezit is van het vonnis, wordt verwezen naar het aanhoudingsmandaat van 08.05.2019. Daaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen waren dat betrokkene handelingen heeft gesteld die kunnen gezien worden als deelname aan activiteiten van een criminele organisatie die zich bezighoudt met internationale mensensmokkel. Het smokkelen van mensen druist manifest in tegen de principes van de menselijke waardigheid. Mensensmokkel werkt de verdere uitbuiting van hen die op zoek zijn naar betere leefomstandigheden in de hand. In het land waar de slachtoffers uiteindelijk stranden, wacht deze mensen vaak enkel een leven in de illegaliteit en uiterste marginaliteit. Door dergelijke praktijken wordt het asiel- en vreemdelingenbeleid volledig ondergraven. Het deelnemen aan feiten van mensensmokkel getuigt dus van een criminele en gevaarlijke ingesteldheid. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert twee middelen aan die hij uiteenzet als volgt:

*"Eerste Middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), artikel 62 §2 van Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel
Geschonden bepalingen en bespreking:*

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 §2 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in recht moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

*Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.
Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:*

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bijlage 13 dd. 12.02.2020) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische gronden waar de overheid zich op baseert.

Als feitelijke gronden vermeldt verweerder dat verzoeker

- niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum/verblijfstitel

- geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden gelet op een correctioneel vonnis uitgesproken op 12.02.2020

- minstens sinds 08.05.2019 in België verblijft en uit het administratief dossier niet blijkt dat hij zijn verblijf heeft trachten te regulariseren en er een risico op onderduiken bestaat

Uit het feitenrelaas/administratief dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk een vaste verblijfplaats had, hij verbleef voor zijn aanhouding op 08.05.2019 te 9040 Gent, aan de (...) 54. De overheid is hier minstens van op de hoogte door het gevoerde strafonderzoek.

Verzoeker was niet bij machte om asiel aan te vragen vanuit de gevangenis te Gent doch zal nu hiertoe wel initiatief nemen.

In die zin zijn de feitelijke gronden niet juist noch precies geformuleerd minstens onvolledig. Er is geen sprake van een afdoende motivering.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw' Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Er ligt gelet op het hoger beroep van het openbaar ministerie geen correctioneel vonnis voor dat in kracht van gewijsde is getreden zodat de overheid niet kan verwijzen naar feiten van openbare orde.

Verzoeker begrijpt dan ook geenszins hoe het bestuur tot de bestreden beslissing is gekomen en niet de gebruikelijke procedure heeft afgewacht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het bestuur rekening heeft gehouden met haar eigen hoger beroep tegen het correctioneel vonnis dd. 12.02.2020.

De bestreden beslissing is onzorgvuldig genomen.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het hoger beroep door het openbaar ministerie tegen het correctioneel vonnis dd. 12.02.2020 en de (praktische) onmogelijkheid voor verzoeker om vanuit de gevangenis asiel aan te vragen (attest gevangenschap - stuk 2).

Verzoeker mocht er op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerde.

Beide voormelde beginselen werden hiermee geschonden.

Het middel is gegrond.

Tweede middel:

Schending van het materieel motiveringsbeginsel

Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

Hierboven is al gebleken dat men geen rekening heeft gehouden met het hoger beroep tegen het aangehaalde correctioneel vonnis uitgesproken op 12.02.2020 en daar dus nog geen definitieve gevolgen kan uit trekken (schending openbare orde).

Het bestuur houdt ook geen rekening met de praktische onmogelijkheid voor verzoeker om asiel aan te vragen vanuit de gevangenis om zijn verblijf te regulariseren.

Had zij deze correct beoordeeld was zij niet tot dergelijk onredelijk besluit gekomen.

Het middel is gegrond.”

2.2. Gelet op de inhoudelijke samenhang worden beide middelen samen besproken.

Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, vermits hij deze in de middelen opnoemt en zich hiermee oneens verklaart.

In concreto betwist verzoeker dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken, nu uit zijn aanhouding blijkt dat hij over een verblijfsadres beschikte. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt evenwel op dat het gegeven dat verzoeker in het kader van het strafonderzoek op een bepaald adres werd aangehouden, geen afbreuk doet aan het motief op grond waarvan het risico op onderduiken werd vastgesteld. De bestreden beslissing verwijst hiervoor naar artikel 74/14, §3, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en naar het feit dat verzoeker “na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.” Hiermee wordt verwezen naar het criterium, bepaald in artikel 1, §2, 1°, van de vreemdelingenwet. De Raad ziet niet in op welke wijze het feit dat verzoeker op een bepaald adres werd aangehouden afbreuk zou doen aan de vaststelling dat verzoeker na zijn binnenkomst geen poging heeft ondernomen om zijn verblijf op een wettelijk voorziene manier te regulariseren.

Verder betoogt verzoeker dat zijn correctionele veroordeling geen kracht van gewijsde heeft omdat het openbaar ministerie hoger beroep heeft aangetekend tegen het vonnis van 12 februari 2020. De Raad merkt evenwel op dat het enkele feit dat beroep werd ingesteld tegen een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om te besluiten dat de bestreden beslissing gesteund is op feitelijk onjuiste gronden of kennelijk onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk zou zijn. Daarenboven blijkt uit verzoekers uiteenzetting niet dat hijzelf beroep heeft aangetekend tegen zijn veroordeling, maar enkel dat het openbaar ministerie beroep aantekende. Mogelijks wordt verzoeker in beroep dus nog veroordeeld tot een zwaardere straf. Verzoeker betwist bovendien nergens dat hij zich heeft schuldig gemaakt aan internationale mensensmokkel, noch ontkent hij de feiten. Een bestuurlijke overheid is bij het nemen van een beslissing niet verplicht om te verwachten dat de betrokkene de feiten waarop deze beslissing wordt genomen, het voorwerp zou zijn van een definitieve veroordeling. Er is enkel vereist dat de beslissing genomen is op grond van feitelijke elementen die steun vinden in het administratief dossier en die steunen op een zorgvuldige feitenvinding. Verzoeker laat na concrete elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van een onzorgvuldig onderzoek van de zaak.

Waar verzoeker in het tweede middel aanvoert dat hij de intentie had om in de gevangenis een verzoek om internationale bescherming in te dienen, beperkt verzoeker zich tot loutere verklaringen. Nergens blijkt dat hij een poging heeft ondernomen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ook ter terechtzitting hiernaar gevraagd, verklaart de advocate van verzoeker dat geen verzoek om internationale bescherming werd ingediend. In de mate verzoeker betoogt dat hij dit pas zal kunnen wanneer hij de gevangenis zal hebben verlaten, merkt de Raad op dat artikel 71/2, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen wel degelijk toelaat een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de directeur van de strafinrichting.

De middelen zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT